

predlažem argument logičnog zaključivanja usporedbom na način: a) dali koristiti "neću" ili "neću" može se odgovoriti protupitanjem: b) dali koristiti "hoću" ili "hoću"? Odgovor bi trebao biti sasvim jasan. Dosta ovih dana slušam o hrvatskom jeziku, što je kroz povijest uvijek bila tema koja je aktualizirana "ugroženošću hrvatstva" a time i "hrvatskog jezika", što danas ističe moderni hrvatski KKK u Vukovaru, iracionalno nastojeći da Vukovar bude hrvatski Kragujevac (D. Maksimović: Krvava bajka). Unitarni hrvatski pravopis ne postoji. Razni djelovi Hrvatske tendiraju raznim utjecajima iz vana, pa tako Dalmacija utjecaju turcizama (ima puno prezimena a posebice riječi preuzetih od osmanlija), Istra ali i Dalmacija sklone su talijanštini i talijanskim nazivima, prepimenima i imenima; "zagrebački prsten", tzv. "purgerija" sklona je mađaronima i tom izričaju pa i germanofilstvu, što je Dalmaciji i Istri strano, kao što je ovima strana talijanština. Mi u Dalmaciji "nakostriješimo" se kad na HTV-u u službenom izričaju čujemo "gumb" ali se "botun" kao dalmatinska verzija cenzurira u službenom izričaju. Danas je u "metropoli" popularna "kikaševa" (čitaj: Bandićeva) "kajkavica" te je mnogo češća u svakodnevnoj komunikaciji od nekad omiljenije "mađaronske govorne eskapade". Osobno, kao dalmatinac - otočanin uvijek imam problem s razumijevanjem "purgerskih" brojevnih izraza; n.pr.: "Dođi u "pola četiri". Ja dođem u dva - jer dva je pola od četiri. On kaže - NE pola četiri je tri i pol. A ja kažem: molim te napiši mi brojkom "pola četiri"... Ima još, ali ... Dakle, pravopis hrvatskoga jezika može i mora biti kompromis između tuđih izraza kao što su: srbizmi, turcizmi, mađarizmi, talijanizmi, germanizmi, anglizmi i dr. jer ako tuđice odstranimo iz "našeg" jezika komunicirati ćemo isključivo znakovima ruku. Pa i "metropola" nam leži na svetom Savi - NE? Unaprijed hvala na odgovoru Željko Dunatov Zadar, 21.četvrtoga 2013.